

F. SCHUBERT: DIE SCHÖNE MÜLLERIN

Erik Rousi
Justas Stasevskij

ALBA

Schubertin ja Müllerin aikaisessa maailmassa oli käsityöläisammateissa vahva työssäoppimisen kulttuuri. Oppipojan noustua kisälliksi lähti hän usein niin kutsutulle kisällinvaellukselle. Vaelluksen tarkoituksena oli kerätä mahdollisimman laajalti työkokemusta eri puolilta saksalaista kielialuetta. Oltuaan riittävästi eri mestarien opissa saattoi kisälli perustaa oman liikkeensä.

Sarjan alussa poika pyytää lupaa jatkaa matkaansa seuraavaan työpaikkaan, joka löytyykin pian häntä ohjailevan puron varrelta. Siellä hän rakastuu myllärimestarin kauniiseen tyttäreen, saa tältä hieman vastakaikua, mutta heittäytyy lopulta puroon huomattuaan tytön lähteneen metsästäjän matkaan.

Sturm und Drang -runouteen kuuluu olennaisesti tapahtumien ja tunteiden peilaaminen luonnon kautta. Koko Die schöne Müllerin -laulusarjassa kuullaan vain muutama toisen ihmisen sanoma repliikki. Müllerin ja Schubertin toisessa suuressa lied-teoksessa, Winterreisessa, päähenkilö ei viimeisen laulun kampiliiransoittajaa lukuunottamatta edes tapaa muita ihmisiä. Die schöne Müllerin -sarjassa puro on pojan uskottu kumppani, jonka kanssa hän jakaa ajatuksensa, ilonsa ja surunsa. Usein positiivisena matkakumppanina koettu puro voidaan myös nähdä ambivalenttina hahmona, joka hokuttelee pojan väijäämättä kohti traagista kohtaloaan. Tarinan minä-kertoja on luonteeltaan hyvin tunteellinen ja nopeasti heittäytyvä. Tämän vuoksi hän on kykenemätön huomaamaan puron kaksijakoisia aikeita tai sitä, että myllärintytär ei ota heidän suhdettaan yhtään niin vakavasti kuin hän itse. Impulsiivisuus ajaa pojan myös hätkähdyttävän nopeasti tilaan, jossa ainoa ulospääsytie onnettomasta rakkaudesta on kuolema.

Väreillä on hyvin merkittävä rooli laulusarjassa. Vihreä on alussa klorofyllin ja ikivihreän rakkauden väri. Päähenkilöllä on vihreä luuttunauha, jonka hän lahjoittaa tytölle. Vihreään pukeutuneen metsästäjän vietyä tytön, väristä tulee pojalle vastenmielinen ja hän haluaa tulla haudatuksi vihreälle kummulle. Kisälli on myös jauhoista valkoinen työskenneltyään myllyssä. Hänet voidaankin tulkita olevan tuomittu kuolemaan. Puro on sininen, tytön silmät ovat siniset ja puron varrella kasvaa sinisiä lemmikkejä. Mielestämme eri värien ja niiden merkityksien seuraaminen tekee Die schöne Müllerin -sarjan kuuntelusta erityisen antoisaa.

In der Welt Schuberts und Müllers war die Lehrlingskultur in den Handwerksberufen stark ausgeprägt. Sobald ein Lehrling zum Gesellen wurde, ging er meist auf die sogenannte Walz (Wanderschaft der Gesellen). Ziel der Wanderschaft war es, möglichst viel Arbeitserfahrung in verschiedenen Teilen des deutschsprachigen Raums zu sammeln. Hatte er genug von verschiedenen Meistern gelernt, konnte er sein eigenes Unternehmen gründen.

Zu Beginn des Zyklus bittet der junge Mann um Erlaubnis, seine Reise zur nächsten Arbeitsstätte fortzusetzen, die er bald an jenem Fluss findet, der ihn begleitet. Dort verliebt er sich in die schöne Tochter des Müllers, die ihm Hoffnungen macht. Als das Mädchen sich jedoch für einen Jäger entscheidet, stürzt sich der junge Mann verzweifelt in die Fluten.

Die Poesie des „Sturm und Drang“ ist von einer Widerspiegelung von Ereignissen und Gefühlen durch die Natur durchzogen. In „Die schöne Müllerin“ werden wenige Aussagen anderer Personen repliziert. In Müllers und Schuberts weiterem Liederzyklus „Winterreise“ begegnet der Protagonist keinem einzigen anderen Menschen, abgesehen vom Leiermann im letzten Lied. In „Die schöne Müllerin“ ist der Fluss treuer Begleiter des Jungen. Mit diesem teilt er seine Gedanken, Freuden und Sorgen. Oft als rein positiver Reisebegleiter wahrgenommen, ist der Bach allerdings auch als eine ambivalente Figur zu deuten, die den Jungen unweigerlich in sein tragisches Schicksal zieht. Der Erzähler der Geschichte ist eine emotional bestimmte und impulsive Figur. Daher ist er nicht in der Lage, die ambivalenten Absichten des Baches zu durchschauen oder die Tatsache zu bemerken, dass der Müllerstochter im Hinblick auf ihre Beziehung die Ernsthaftigkeit fehlt. Es ist eben jene Ernsthaftigkeit, die auch der Persönlichkeit des Baches fehlt. Diese Impulsivität treibt den jungen Mann mit erschreckend rasender Geschwindigkeit in eine Situation, in der er als einzigen Ausweg aus seiner unglücklichen Liebe den Tod erkennt.

Auch die Farben spielen in den Liedern eine wichtige Rolle. Am Anfang steht Grün als Farbe des Chlorophylls für die immergrüne Liebe. Der Junge hat ein grünes Lautenband, das er dem Mädchen schenkt. Als sich das Mädchen einem grün gekleideten Jäger zuwendet, wird die Farbe für den jungen Erzähler abstoßend und er möchte auf einem grünen Hügel begraben werden. Der Geselle wiederum wird vom Mehl weiß, nachdem er in einer Mühle gearbeitet hat. Er kann daher als dem Tode geweiht gedeutet werden. Der Bach ist blau, die Augen des Mädchens sind blau und am Bach wachsen blaue Vergissmeinnichte. Den verschiedenen Farben und ihren Bedeutungen zu folgen, macht das Hören von „Die schöne Müllerin“ zu einem besonderen Erlebnis.

There existed a firmly-established culture of ‘learning-by-doing’ in the artisan professions during the time of Schubert and Müller. When an apprentice became a journeyman, they often undertook a ‘wandering’, during which their goal was to obtain knowledge about their profession in the different parts of the German-speaking countries. After a sufficient amount of time spent under the guidance of different masters, the journeymen were allowed to establish their own businesses.

At the beginning of this song cycle, the journeyman asks the master for permission to further his travels to a new mill, which he quickly finds alongside the brook that navigates his way. There he falls in love with the beautiful miller’s daughter, receiving a somewhat positive response, but ultimately meets his fate in the brook when the girl decides to go along with the hunter.

It is an integral part of the Sturm und Drang movement to mirror one’s feelings and general events through nature. In the whole of ‘Die schöne Müllerin’ there are just a handful of lines from people, other than the protagonist. In the second major cycle from Schubert and Müller, ‘Winterreise’, the character does not even meet other human beings until the hurdy-gurdy player in the very last song. The brook is the young man’s faithful companion in ‘Die schöne Müllerin’, with whom he shares his thoughts, joys and sorrows. The brook is usually seen as a jolly fellow traveller, but can also be regarded as an ambivalent dramatis personae, who lures the journeyman to his inevident cruel destiny. The protagonist of the cycle is an impulsive person, who is extremely resolute about his feelings. Because of these qualities, he is unable to notice the twofold nature of the brook, he does not understand that the miller’s daughter does not take their relationship as seriously as he does and his impetuosity ultimately drives him to an extremely hasty decision to end his own life.

The colours also play a major part in the song cycle. In the beginning, green is the colour of chlorophyll and symbolises evergreen love. The boy has a green ribbon on his lute, which he then gifts to the girl. When the huntsman wins the girl over in his green uniform, it turns the colour from beloved to loathsome. The journeyman is white from working in the mill. It could be seen that he is already marked by death. The brook is blue, as are the eyes of the girl and the blue forget-me-nots that grow alongside the stream. We argue that following the different colours and their meanings in the song cycle makes listening to it an even more interesting experience.

Erik Rousi ja Justas Stasevskij aloittivat yhteistyönsä vuonna 2015. He ovat opiskelleet liedä yhdessä Helsingissä sekä Wienissä ja ovat paneutuneet erityisesti Schubertin laulusarjoihin.

Erik Rousi und Justas Stasevskij treten seit dem Jahr 2015 zusammen auf. Sie studierten gemeinsam Liedgestaltung in Helsinki und Wien und haben sich besonders auf Schuberts Liederzyklen fokussiert.

Erik Rousi and Justas Stasevskij started their collaboration in 2015. They have studied lieder together, both in Helsinki and in Vienna, becoming specialists in the song cycles of Schubert.

Erik Rousi on tunnettu vahvasta, mutta samalla kauniista bassobaritoniäänestään.

Hänen ohjelmistonsa kattaa teoksia laaja-alaisesti barokki- ja lied-musiikista aina raskaaseen saksalaiseen romanttiseen oopperaan. Rousin vokaalitekniikka on saanut tunnustusta "suvereenina" ja "vakuuttavana," kun taas hänen tulkintojaan on luonnehdittu "erittäin vahvoiksi" ja "salin energialla ja lämmöllä täyttäväiksi".

Rousin merkittäviin oopperaroleihin lukeutuvat mm. Rocco (Beethoven: Fidelio), Figaro (Mozart: Le nozze di Figaro), Scarpia (Puccini: Tosca), Filippo II (Verdi: Don Carlo), Daland (Wagner: Der fliegende Holländer), Der Wanderer (Wagner: Siegfried), Wotan (Wagner: Das Rheingold), Wotan (Wagner: Die Walküre) ja Kaspar (Weber: Der Freischütz).

Erik Rousi ist bekannt für seine kräftige, wohlklingende Bassbaritonstimme. Sein Repertoire reicht von Barock- und Liedmusik bis zur deutschen romantischen Oper. Rousis Gesangstechnik wurde als „souverän“ und „überzeugend“ von der Presse gelobt, während seine Interpretationen als „sehr ausdrucksstark“ und „den Saal mit Energie und Wärme erfüllend“ beschrieben wurden.

Zu Rousis Opernrepertoire zählen u.a. der Rocco (Beethoven „Fidelio“), Figaro (Mozart „Le nozze di Figaro“), Scarpia (Puccini „Tosca“), Filippo II (Verdi „Don Carlo“), Daland (Wagner „Der fliegende Holländer“), Der Wanderer (Wagner „Siegfried“), Wotan (Wagner „Das Rheingold“ und „Die Walküre“), und Kaspar (Weber „Der Freischütz“).

Erik Rousi is known for his powerful, yet beautiful bass-baritone voice. He has a wide repertoire, ranging from the baroque, through lieder, to dramatic German operatic literature. Erik's vocal technique has been hailed as "sovereign" and "accomplished", while his interpretations have received praise as "extremely strong" and "filling the room with energy and warmth".

Rousi's operatic repertoire includes such roles as Rocco (Beethoven: Fidelio), Figaro (Mozart: Le nozze di Figaro), Scarpia (Puccini: Tosca), Filippo II (Verdi: Don Carlo), Daland (Wagner: Der fliegende Holländer), Der Wanderer (Wagner: Siegfried), Wotan (Wagner: Das Rheingold), Wotan (Wagner: Die Walküre) and Kaspar (Weber: Der Freischütz).

Justas Stasevskij tunnetaan monipuolisena muusikkona, joka taitaa soolopianismin lisäksi niin lied- kuin kamarimusiikin. Hän on opiskellut Sibelius-Akatemiassa ja Wienin musiikkikorkeakoulussa ja ammentanut oppinsa suomalaisilta, venäläisiltä ja itävaltalaisilta mestareilta. Hänelle tärkeitä opettajia ovat olleet muun muassa Erik T. Tawaststjerna, Antti Siirala sekä Avedis Kouyoumdjian.

Tällä hetkellä Stasevskij toimii taiteellisen työnsä ohella kamaripianistina Sibelius-Akatemiassa sekä pianonsoiton lehtorina Kuopion konservatoriossa.

Justas Stasevskij ist als vielseitiger Musiker bekannt, der nicht nur als Solist, sondern auch als Liedbegleiter und Kammermusiker tätig ist. Er studierte an der Sibelius-Akademie und an der Wiener Musikuniversität und lernte bei finnischen, russischen und österreichischen Meistern. Zu seinen wichtigsten Lehrern gehören Erik T. Tawaststjerna, Antti Siirala und Avedis Kouyoumdjian.

Stasevskij arbeitet neben seiner künstlerischen Tätigkeit derzeit als Kammerpianist an der Sibelius-Akademie und als Klavierdozent am Konservatorium von Kuopio.

Justas Stasevskij is known as a versatile musician, who is in his element as a lieder and chamber pianist, as well as a solo performer. He has studied at the Sibelius Academy in Helsinki and at the University of Music and Performing Arts Vienna, thereby gaining knowledge and inspiration from the Finnish, Austrian and Russian masters. His most important teachers have been Erik T. Tawaststjerna, Antti Siirala and Avedis Kouyoumdjian.

At the moment Stasevskij is working, alongside his artistic activities, as a chamber pianist at the Sibelius Academy and as a lecturer of piano at the Conservatory of Kuopio.

The poems are provided in German, accompanied by a Finnish translation. For the texts in other languages, please visit: www.lieder.net or scan the QR-code on the credits page of this booklet.

I. Das Wandern

Das Wandern ist des Müllers Lust,
Das Wandern!
Das muss ein schlechter Müller sein,
Dem niemals fiel das Wandern ein,
Das Wandern.

Vom Wasser haben wir's gelernt,
Vom Wasser!
Das hat nicht Rast bei Tag und Nacht,
Ist stets auf Wandschaft bedacht,
Das Wasser.

Das sehn wir auch den Rädern ab,
Den Rädern!
Die gar nicht gerne stille stehn,
Die sich mein Tag nicht müde gehn,
Die Räder.

Die Steine selbst, so schwer sie sind,
Die Steine!
Sie tanzen mit den muntern Reihn
Und wollen gar noch schneller sein,
Die Steine.

O Wandern, Wandern, meine Lust,
O Wandern!
Herr Meister und Frau Meisterin,
Lasst mich in Frieden weiter ziehn
Und wandern.

2. Wohin?

Ich hör' ein Bächlein rauschen
Wohl aus dem Felsenquell,
Hinab zum Tale rauschen
So frisch und wunderhell.

I. Vaellus

Vaeltaminen on myllärin ilo,
Vaeltaminen!
Sen on oltava huono mylläri,
Jolle vaellus ei koskaan mieleen tullut,
Tuo vaellus.

Vedeltä olemme sen oppineet,
Vedeltä!
Sillä ei ole taukoa päivin eikä öin,
Aina se seisoo matkasauvaa miettien,
Se vesi.

Me näemme sen myös rattaista,
Rattaista!
Ne eivät lainkaan mieluusti hiljaa pysy,
Ne pyörivät väsymättä läpi päivän,
Ne rattaat!

Ne kivet itsessään, niin raskaita ne ovat,
Ne kivet!
Ne tanssivat iloisessa rivissä
Ja haluavat vieläkin nopeampaa mennä,
Ne kivet.

Oi vaellus, vaellus, minun iloni,
Oi vaellus!
Herra mestari ja rouva mestaritar,
Antakaa minun jatkaa rauhassa eteenpäin
Ja vaeltaa.

2. Minne?

Kuulin purosien kohisevan
Juurikin kallion lähteestä,
Alas laaksoon se kohisi
Niin raikkaasti ja ihmeen heleästi.

Ich weiß nicht, wie mir wurde,
Nicht, wer den Rat mir gab,
Ich musste auch hinunter
Mit meinem Wanderstab.

Hinunter und immer weiter
Und immer dem Bache nach,
Und immer frischer rauschte
Und immer heller der Bach.

Ist das denn meine Straße?
O Bächlein, sprich, wohin?
Du hast mit deinem Rauschen
Mir ganz berauscht den Sinn.

Was sag ich denn vom Rauschen?
Das kann kein Rauschen sein.
Es singen wohl die Nixen
Tief unten ihren Reihn.

Lass singen, Gesell, lass rauschen,
Und wandre fröhlich nach,
Es gehn ja Mühlenräder
In jedem klaren Bach.

3. Halt!

Eine Mühle seh ich blinken
Aus den Erlen heraus,
Durch Rauschen und Singen
Bricht Rädergebraus.

Ei willkommen, ei willkommen,
Sußer Mühlengesang.
Und das Haus, wie so traulich,
Und die Fenster, wie blank,

Und die Sonne, wie helle
Vom Himmel sie scheint.
Ei Bächlein, liebes Bächlein,
War es also gemeint?

En tiedä, mikä minuun meni,
En, kuka minulle neuvon antoi,
Minun piti myös päästä alas
Matkasauvani kanssa.

Alas ja aina pidemmälle
Ja aina puron perässä,
Ja aina raikkaammin kohisi
Ja aina kirkkaampi puro.

Onko tämä sitten minun tieni?
Oi puronen, sano, minne?
Sinä olet kohinallasi
Täysin huumannut järkeni.

Mitä minä puhun kohinasta?
Eihän se voi mitään kohinaa olla.
Ehkäpä laulavat hyvinkin veden nymfit
Syvällä alhaalla rivitanseissaan.

Anna laulaa, kisälli, anna kohista,
Ja vaella iloisesti perässä,
Kyllä myllynrattaat pyörivät
Jokaisessa kirkkaassa purossa.

3. Seis!

Myllyn näen kurkistavan
Leppien lomasta,
Läpi kohinan ja laulun
Pirstoa rattaiden murina.

Ai tervetuloa, ai tervetuloa,
Ihana myllynlaulu.
Ja tuo talo, kuinka niin kotoisa,
Ja nuo ikkunat, kuinka puhtaat,

Ja aurinko, kuinka kirkkaasti
Taivaalta se loistaa.
Ai puronen, rakas puronen,
Oliko tämä näin tarkoitettu?

4. Danksagung an den Bach

War es also gemeint,
Mein rauschender Freund,
Dein Singen, dein Klingen,
War es also gemeint?

Zur Müllerin hin,
So lautet der Sinn,
Gelt, hab ich's verstanden?
Zur Müllerin hin.

Hat sie dich geschickt,
Oder hast mich berückt,
Das möcht ich noch wissen,
Ob sie dich geschickt.

Nun wie's auch mag sein,
Ich gebe mich drein;
Was ich such, hab ich funden,
Wie's immer mag sein.

Nach Arbeit ich frug,
Nun hab ich genug
Für die Hände, für's Herze,
Vollauf genug.

5. Am Feierabend

Hätt ich tausend
Arme zu rühren,
Könnt ich brausend
Die Räder führen,
Könnt ich wehen
Durch alle Haine,
Könnt ich drehen
Alle Steine,
Dass die schöne Müllerin
Merkte meinen treuen Sinn.

4. Kiitokset purolle

Oliko tämä siis tarkoitettu,
Minun kohiseva ystäväni,
Sinun laulusi, sinun soittonsi,
Oliko tämä siis tarkoitettu?

Myllärintyttären luokse,
Niin ilmoittaa mieli,
Niinkö, olenko ymmärtänyt?
Myllärintyttären luo.

Onko hän sinut lähettänyt,
Vai olenko lumonnut itseni,
Sen vielä haluaisin tietää,
Josko hän sinut lähetti.

Olkoon miten vaan,
Minä antaudun kohtalooni;
Mitä etsin, sen olen löytänyt,
Mitä se ikinä onkaan.

Työn perään kysyin,
Nyt minulla on tarpeeksi
Käsille, sydämelle,
Täydellisen tarpeeksi.

5. Vapaahtana

Olisipa minulla
Tuhat kättä joilla liikuttaa,
Voisinpa jyristen
Rattaita johdattaa,
Voisinpa puhalttaa
Läpi kaikkien lehtojen,
Voisinpa pyörittää
Kaikkia kiviä,
Jotta kaunis myllärintytär
Huomaisi minun uskollisen luontoni.

Ach, wie ist mein Arm so schwach,
Was ich hebe, was ich trage,
Was ich schneide, was ich schlage,
Jeder Knappe tut mir's nach.
Und da sitz ich in der großen Runde,
In der stillen, kühlen Feierstunde,
Und der Meister sagt zu allen:
Euer Werk hat mir gefallen;
Und das liebe Mädchen sagt
Allen eine gute Nacht.

6. Der Neugierige

Ich frage keine Blume,
Ich frage keinen Stern,
Sie können mir alle nicht sagen,
Was ich erfürh so gern.

Ich bin ja auch kein Gärtner,
Die Sterne stehn zu hoch;
Mein Bächlein will ich fragen,
Ob mich mein Herz belog.

O Bächlein meiner Liebe,
Wie bist du heut so stumm,
Will ja nur Eines wissen,
Ein Wörtchen um und um.

Ja, heißt das eine Wörtchen,
Das andre heißet Nein,
Die beiden Wörtchen schließen
Die ganze Welt mir ein.

O Bächlein meiner Liebe,
Was bist du wunderlich!
Will's ja nicht weiter sagen,
Sag, Bächlein, liebt sie mich?

Ah, kuinka ovatkaan käteni heikot,
Mitä nostan, mitä kannan,
Mitä leikkaan, mitä lyön,
Jokainen poika tekee sen perässä.
Ja siellä istun suuressa ringissä,
Hiljaisessa, viileässä vapaahetkessä,
Ja mestari sanoo kaikille:
Työnne on minua miellyttänyt;
Ja armas tyttö sanoo
Kaikille hyvät yöt.

6. Tuo utelias

En kysy yhdeltäkään kukalta,
En kysy yhdeltäkään tähdeltä,
Niistä kukaan ei voi minulle sitä kertoa,
Jonka haluaisin tietää niin kernaasti.

Enhän minä ole mikään puutarhuri,
Tähdet seisovat liian korkealla;
Minun puroseltani tahdon kysyä,
Jos sydämeni minulle valehteli.

Oi ystäväni puronen,
Kuinka oletkaan tänään hiljainen,
Haluan vain yhden jutun tietää,
Yhden sanasen uudelleen ja uudelleen.

Kyllä, on yksi sananen,
Toinen on ei,
Nämä molemmat sanaset käsittävät
Minulle koko maailman.

Oi ystäväni puronen,
Miten oletkaan ihmeellinen!
En varmasti sano sitä eteenpäin,
Sano, puronen, rakastaako hän minua?

7. Ungeduld

Ich schnitt es gern in alle Rinden ein,
Ich grub es gern in jeden Kieselstein,
Ich möcht es s'ahn auf jedes frische Beet,
Mit Kressensamen, der es schnell verrät,
Auf jeden weißen Zettel möcht ich's schreiben:
Dein ist mein Herz und soll es ewig bleiben.

Ich möcht mir ziehen einen jungen Star,
Bis dass er sprach die Worte rein und klar,
Bis er sie sprach mit meines Mundes Klang,
Mit meines Herzens vollem, heißem Drang;
Dann sang er hell durch ihre Fensterscheiben:
Dein ist mein Herz und soll es ewig bleiben.

Den Morgenwinden möcht ich's hauchen ein,
Ich möcht es säuseln durch den regen Hain,
O leuchtet' es aus jedem Blumenstern!
Trüg es der Duft zu ihr von nah und fern!
Ihr Wogen, könnt ihr nichts als Räder treiben?
Dein ist mein Herz und soll es ewig bleiben.

Ich meint, es müsst in meinen Augen stehn,
Auf meinen Wangen müsst man's brennen sehn,
Zu lesen wär's auf meinem stummen Mund,
Ein jeder Atemzug gäb's laut ihr kund,
Und sie merkt nichts von all dem bangen Treiben:
Dein ist mein Herz und soll es ewig bleiben.

8. Morgengruß

Guten Morgen, schöne Müllerin!
Wo steckst du gleich das Köpfchen hin,
Als wär dir was geschehen?
Verdrießt dich denn mein Gruß so schwer?
Verstört dich denn mein Blick so sehr?
So muss ich wieder gehen.

7. Malttamaton

Kaiverran sen kernaasti kaikkiin kuoriin,
Urran sen kernaasti jokaiseen sileään kiveen,
Haluaisin kylvää sen jokaiseen uuteen kukkapenkkiin,
Kranssiinsimenin, jotka sen helposti paljastaisivat,
Jokaiseen valkoiseen paperinpalaan haluan kirjoittaa:
Sinun on sydämeni ja tulee aina olemaan.

Haluaisin kasvattaa itselleni kottaraisen poikasen,
Kunnes se puhuisi sanoja puhtaasti ja kauniisti,
Kunnes se puhuisi minun suuni soinnilla,
Minun sydämeni täydellä, kuamalla pakotuksella;
Sitten laulaisi se läpi hänen ikkunaruuutunsa:
Sinun on sydämeni ja tulee aina olemaan.

Aamutuuleen haluaisin sen hengähtää,
Haluaisin kuiskia sen läpi humisevan lehdon,
Oi kunpa se loistaisi jokaisesta kukasta!
Kantaisipa se tuoksun luokseen lähelle ja kauas!
Te aallot, etkö osaa muuta kuin rattaita pyörittää?
Sinun on sydämeni ja tulee aina olemaan.

Arvelin, se on varmasti ollut huomattavissa silmistäni,
Poskillani on pakko ollut näkyä puna,
Se oli luettavissa minun suljetuilta huuliltani,
Jokainen hengitys antoi sen hänelle selkeästi tiedoksi,
Ja hän ei huomaa mitään näistä aroista merkeistä:
Sinun on sydämeni ja tulee aina olemaan!

8. Aamutervehdys

Hyvää huomenta, kaunis myllärintytär,
Minne piilotat niin pian pikkuisen pääsi,
Aivan kuin sinulle olisi sattunut jotain?
Ärsyttääkö sinua sitten tervehdykseni niin raskaasti?
Häiritseekö sinua sitten katseeni niin kovasti?
Sitten minun tarvitsee taas mennä.

O lass mich nur von ferne stehn,
Nach deinem lieben Fenster sehn,
Von ferne, ganz von ferne!
Du blondes Köpfchen, komm hervor,
Hervor aus eurem runden Tor
Ihr blauen Morgensterne!

Ihr schlummertrunkenen Äugelein,
Ihr taubetrübten Blümelein,
Was scheuet ihr die Sonne?
Hat es die Nacht so gut gemeint,
Dass ihr euch schließt und bückt und weint
Nach ihrer stillen Wonne?

Nun schüttelt ab der Träume Flor
Und hebt euch frisch und frei empor
In Gottes hellen Morgen!
Die Lerche wirbelt in der Luft,
Und aus dem tiefen Herzen ruft
Die Liebe Leid und Sorgen.

9. Des Müllers Blumen

Am Bach viel kleine Blumen stehn,
Aus hellen blauen Augen sehn;
Der Bach, der ist des Müllers Freund,
Und hellblau Liebchens Auge scheint,
Drum sind es meine Blumen.

Dicht unter ihrem Fensterlein
Da will ich pflanzen die Blumen ein,
Da ruft ihr zu, wenn Alles schweigt,
Wenn sich ihr Haupt zum Schlummer neigt,
Ihr wisst ja, was ich meine.

Und wenn sie tät die Äuglein zu
Und schläft in süßer, süßer Ruh,
Dann lispelt als ein Traumgesicht
Ihr zu: Vergiss, vergiss mein nicht!
Das ist es, was ich meine.

Oi anna minun vain kaukana seistä,
Kohti sinun rakasta ikkunaasi katsoa,
Kaukaa, ihan kaukaa!
Sinä vaalea pikkuinen pää, tule esiin,
Esiin teidän pyöreistä porteistanne
Te siniset aamutähdet!

Te unesta juopuneet pikkuruiset silmät,
Te kasteesta surulliset kukkaset,
Miksi kartatte aurinkoa?
Onko yö tehnyt niin hyvää teille,
Että te suljette itsenne ja kumarrutte ja itkette
Hänen hiljaisen onnensa vuoksi?

Nyt karistakaa pois unen harso
Ja nostakaa itsenne raikkaana ja vapaana ylös
Jumalan kirkaaseen aamuun!
Kiuru pyöriskelee ilmassa,
Ja sydämen syvyyksistä huutaa
Rakkaus kärsimys ja suru.

9. Myllärin kukat

Puron varrella monet pienet kukat seisovat,
Katsovat kirkkain sinisin silmin;
Se puro, se on myllärin ystävä,
Ja kirkaansininä rakkaani silmät loistavat,
Siksi ne ovat minun kukkiani.

Ihan lähelle hänen ikkunaisensa
Sinne haluan istuttaa ne kukat,
Siellä kutsutte häntä, kun kaikki hiljenee,
Kun hän päänsä torkuille nyökäyttää,
Te tiedätte, mitä haluan sanoa.

Ja kun hän laittaa simmunsa kiinni
Ja nukkuu ihanassa, ihanassa rauhassa,
Sitten supiskaa kuin unen näyssä
Hänelle: Unohda, unohda älä minua!
Se on se, mitä haluan sanoa.

Und schließt sie früh die Laden auf,
Dann schaut mit Liebesblitz hinauf,
Der Tau in euren Auglein,
Das sollen meine Tränen sein,
Die will ich auf euch weinen.

10. Tränenregen

Wir saßen so traulich beisammen
Im kühlen Erlendach,
Wir schauten so traulich zusammen
Hinab in den rieselnden Bach.

Der Mond war auch gekommen,
Die Sternlein hinterdrein,
Und schauten so traulich zusammen
In den silbernen Spiegel hinein.

Ich sah nach keinem Monde,
Nach keinem Sternenschein,
Ich schaute nach ihrem Bilde,
Nach ihrem Auge allein.

Und sahe sie nicken und blicken
Herauf aus dem seligen Bach,
Die Blümlein am Ufer, die blauen,
Sie nickten und blickten ihr nach.

Und in den Bach versunken
Der ganze Himmel schien
Und wollte mich mit hinunter
In seine Tiefe ziehn.

Und über den Wolken und Sternen
Da rieselte munter der Bach
Und rief mit Singen und Klingen:
Geselle, Geselle, mir nach.

Da gingen die Augen mir über,
Da ward es im Spiegel so kraus,
Sie sprach: Es kommt ein Regen,
Ade, ich geh nach Haus.

Ja kun hän avaa aamulla ikkunaluukkunsa,
Sitten katsokaa rakkaudenkatseella ylös,
Se kaste teidän pikkuisissa silmissänne,
Se olkoon minun kynneleeni,
Ne tahdon itkeä päällenne.

10. Kynnelsade

Me istuimme niin mukavasti yhdessä
Viileässä leppäkatoksessa,
Me katsoimme niin läheisesti yhdessä
Alas liplattavaan puroon.

Kuu oli myöskin tullut paikalle,
Tähtöset perässä,
Ja katsoivat niin viihtyisästi yhdessä
Alas hopeiseen peiliin.

Minä en katsonut lainkaan kuuhun,
En lainkaan tähtien loistoon,
Minä katsoin hänen kuvaansa,
Yksin hänen silmiinsä.

Ja näin niiden nyökkäävän ja vilkuilevan
Ylös siunatusta purosta,
Ne kukkasat rannalla, ne siniset,
Ne nyökkäilivät ja vilkuilivat hänen perässään.

Ja puroon oli uponnut
Koko taivaan hohde
Ja halus i minut mukaan alas
Hänen syvyksiinsä vetää.

Ja yllä pilvien ja tähtien
Siinä liplatti leikkisästi puro
Ja kutsui laului ja soitoin:
Kisälli, kisälli, minun perääni.

Sitten silmäni vuosivat ylitse,
Sitten tuli peleistä niin sakea,
Hän sanoi: tulee sade,
Hyvästi, minä menen kotiin.

II. Mein!

Bächlein, lass dein Rauschen sein,
Räder, stellst eu'r Brausen ein,
All ihr muntern Waldvögelein,
Groß und klein,
Endet eure Melodein!
Durch den Hain
Aus und ein
Schalle heut ein Reim allein.
Die geliebte Müllerin ist mein,
Mein!
Frühling, sind das alle deine Blümelein?
Sonne, hast du keinen hellern Schein?
Ach! so muss ich ganz allein
Mit dem seligen Worte mein
Unverstanden in der weiten Schöpfung sein!

II. Pause

Meine Laute hab ich gehängt an die Wand,
Hab sie umschlungen mit einem grünen Band,
Ich kann nicht mehr singen, mein Herz ist zu voll,
Weiß nicht, wie ich's in Reime zwingen soll.
Meiner Sehnsucht allerheißesten Schmerz
Durfst' ich aushauchen in Liederschmerz,
Und wie ich klagte so süß und fein,
Glaubt' ich doch, mein Leiden wär' nicht klein.
Ei, wie groß ist wohl meines Glückes Last,
Dass kein Klang auf Erden es in sich fasst?

Nun, liebe Laute, ruh an dem Nagel hier,
Und weht ein Lüftchen über die Saiten dir,
Und streift eine Biene mit ihren Flügeln dich,
Da wird mir so bange, und es durchschauert mich!
Warum lieb' ich das Band auch hängen so lang?
Oft fliegt's um die Saiten mit seufzendem Klang.
Ist es der Nachklang meiner Liebespein?
Soll es das Vorspiel neuer Lieder sein?

II. Minun!

Puronen, anna kohinasi olla,
Rattaaat, lakatkaa murinanne,
Kaikki te iloiset metsäintuset,
Isot ja pienet,
Lopettakaa pitkuinen melodianne!
Läpi lehdon
Kautta ja halki
Soikoon tänään yksi riimi vain.
Se rakastettu myllärintytär on minun,
Minun.
Kevät, ovatko tässä kaikki kukkasesi?
Aurinko, eikö sinulla ole kirkkaampaa loistoa?
Ah! pitääkö minun niin täysin yksin
Tämän siunatun sanani kanssa
Ei-ymmärrettynä laajassa luomakunnassa olla.

II. Tauko

Luuttuni olen ripustanut seinälle,
Olen sitonut sen vihreällä nauhalla,
En voi enää laulaa, sydämeni on liian täysi,
En tiedä, miten riimeille taiputtaa sen voisin.
Minun kaipaukseni kaikista kuumimman tuskan
Sain uloshengittää laulunpilassa,
Ja kuinka valitinkaan niin makeasti ja kauniisti,
Uskoin kuitenkin, tuskan eiivät olleet pienet.
Ai, kuinka suuri voikaan onneni taakka olla,
Että mikään laulu maan päällä ei voi sitä käsittää?

Nyt, rakas luuttu, lepää tässä nauhalli,
Ja jos tuulonen humauttaa kieltesi päällä,
Ja jos koskettaa mehiläinen siivillään sinua,
Silloin tulee minusta niin pelokas, ja se vavisuttaa minua kauttaaltaan!
Miksiköhän jätin nauhan roikkumaan niin pitkään?
Usein se liehottelee kielillä kaipaanin äänin.
Onko tämä minun rakkaudentuskani viipylievä sointi?
Onko sen määrä olla alkuosoitto uusille lauluille?

13. Mit dem grünen Lautenbände

„Schad um das schöne grüne Band,
Dass es verbleicht hier an der Wand,
Ich hab das Grün so gern.“
So sprachst du, Liebchen, heut zu mir,
Gleich knüpf ich's ab und send es dir.
Nun hab das Grüne gern.

Ist auch dein ganzer Liebster weiß,
Soll Grün doch haben seinen Preis,
Und ich auch hab es gern.
Weil unsre Lieb ist immer grün,
Weil grün der Hoffnung Fernen blühn,
Drum haben wir es gern.

Nun schlinge in die Locken dein
Das grüne Band gefällig ein,
Du hast ja 's Grün so gern.
Dann weiß ich, wo die Hoffnung wohnt,
Dann weiß ich, wo die Liebe thront,
Dann hab ich's Grün erst gern.

14. Der Jäger

Was sucht denn der Jäger am Mühlbach hier!
Bleib trotziger Jäger in deinem Revier!
Hier gibt es kein Wild zu jagen für dich,
Hier wohnt nur ein Rehlein, ein zahmes, für mich.
Und willst du das zärtliche Rehlein sehn,
So lass deine Büchsen im Walde stehn,
Und lass deine klaffenden Hunde zu Haus,
Und lass auf dem Horne den Saus und Braus,
Und schere vom Kinn das struppige Haar,
Sonst scheut sich im Garten das Rehlein fürwahr.

13. Vihreän luuttunauhan kanssa

”Harmi tuota kaunistaa vihreää nauhaa,
Että se haalistuu tuossa seinällä,
Minä niin pidän vihreästä.”
Niin puhuit, kultaseni, tänään minulle,
Pian avaan sen ja lähetän sinulle.
Pidä nyt niin mielelläsi vihreää.

Onhan sinun koko rakkaasi valkoinen,
Tulee vihreälläkin olla arvonsa,
Ja minä myös pidän siitä.
Koska meidän rakkautemme on aina vihreä,
Koska kaukainen toivo vihreänä kukoistaa,
Siksi me pidämme vihreästä.

Kietaise nyt kiharoihisi
Kauniisti tuo vihreä nauha,
Sinähän niin pidät siitä vihreästä.
Sitten tiedän, missä toivo asuu,
Sitten tiedän, missä rakkaus hallitsee,
Sitten minäkin ensi kerran pidän vihreästä.

14. Metsästäjä

Mitä etsii metsästäjä täältä myllyn purolta!
Pysy uppiniskainen metsästäjä sinun reviirilläsi!
Täällä ei ole riistaa sinulle metsästettäväksi,
Täällä asuu vain pikkuinen kauris, kesy, minulle tarkoitettu.
Ja jos haluat sen hauraan kauriin nähdä,
Niin jätä kiväärisi metsään lojumaan,
Ja jätä haukkuvat koirasi kotiin,
Ja anna torvesi kajahtelun ja jyrynän olla,
Ja aja leuastasi tuo hoitamaton partasi,
Muuten pelästyen varmasti pakenee pikkuinen kauris puutarhaan.

Doch besser, du bliebest im Walde dazu,
Und liebest die Mühlen und Müller in Ruh,
Was taugen die Fischlein im grünen Gezwieg?
Was will denn das Eichhorn im bläulichen Teich?
Drum bleibe du trotziger Jäger im Hain
Und lass mich mit meinen drei Rädern allein;
Und willst meinem Schätzchen dich machen beliebt,
So wisse, mein Freund, was ihr Herzchen betrübt.
Die Eber, die kommen zu Nacht aus dem Hain
Und brechen in ihren Kohlgarten ein,
Und treten und wühlen herum in dem Feld;
Die Eber, die schieß, du Jägerheld.

15. Eifersucht und Stoltz

Wohin so schnell, so kraus und wild, mein lieber Bach?
Eilst du voll Zorn dem frechen Bruder Jäger nach?
Kehr um, kehr um, und schilt erst deine Müllerin
Für ihren leichten, losen, kleinen Flattersinn.
Sahst du sie gestern Abend nicht am Tore stehn,
Mit langem Halse nach der großen Straße sehn?
Wenn von dem Fang der Jäger lustig zieht nach Haus,
Da steckt kein sittsam Kind den Kopf zum Fenster 'naus,
Geh Bächlein hin und sag ihr das, doch sag ihr nicht,
Hörst du, kein Wort, von meinem traurigen Gesicht,
Sag ihr: Er schnitzt bei mir sich eine Pfeif aus Rohr
Und bläst den Kindern schöne Tänz und Lieder vor.

16. Die liebe Farbe

In Grün will ich mich kleiden,
In grüne Tränenweiden,
Mein Schatz hat's Grün so gern.
Will suchen einen Zypressenhain,
Eine Haide von grünem Rosmarein,
Mein Schatz hat's Grün so gern.

Vielä parempi, sinä pysyt lisäksi metsässä,
Ja jätät myllyn ja myllärin rauhaan,
Mitä iloa on kalasesta vihreällä oksalla?
Mitä sitten haluaa orava sinisestä lammesta?
Siksi pysy sinä uppiniskainen metsästäjä lehdossa
Ja jätä minut minun kolmen rattaani kanssa rauhaan;
Ja jos haluat kullannurkani miellyttää,
Niin tiedä, ystäväni, mikä hänen pienoista sydäntänsä surustuttaa.
Ne villisiat, ne tulevat öisin lehdosta
Ja murtautuvat hänen kaalitarhaansa,
Ja tallovat ja penkovat ympäri peltoa;
Ne siat, ne ammu, sinä metsästäjäsansankari.

15. Mustasukkaisuus ja ylpeys

Mihin niin nopeasti, kiharasti ja villisti, minun rakas puroni?
Kiirehditkö täynnä raivoa pöyhkeän veli metsästäjän perään?
Käännny ympäri, käännny ympäri ja toru ensin myllärintytärtäsi
Hänen kepeästä, löyhästä, pienestä aaltoilevasta mielestään.
Etkö nähytkin hänet eilen illalla portilla seisomassa,
Pitkin kauloin suurelle tielle katsoen?
Kun saaliilta hilpeästi metsästäjä suuntaa kotiin,
Silloin ei kunnollinen lapsi työnnä päätään ikkunasta,
Mene puronen sinne ja sano se hänelle, mutta hänelle älä kerro,
Kuuletko, ei sanaakaan, minun surullisista kasvoistani,
Sano hänelle: Hän vuolee viereilläni ruokopillia
Ja puhalttaa lapsille mukavia tansseja ja lauluja.

16. Rakas väri

Vihreään haluan itseni pukea,
Vihreisiin itkun pajiuihin,
Minun kultani niin pitää vihreästä.
Tahdon etsiä syppressilehdon,
Vihreiden rosmariinin salon,
Minun kultani niin pitää vihreästä.

Wohlauf zum fröhlichen Jagen,
Wohlauf durch Haid und Hagen,
Mein Schatz hat's Jagen so gern.
Das Wild, das ich jage, das ist der Tod,
Die Haide, die heiß ich die Liebesnot,
Mein Schatz hat's Jagen so gern.

Grabt mir ein Grab im Wasen,
Deckt mich mit grünem Rasen,
Mein Schatz hat's Grün so gern.
Kein Kreuzlein schwarz, kein Blümlein bunt,
Grün, Alles grün so rings umher,
Mein Schatz hat's Grün so gern.

17. Die böse Farbe

Ich möchte ziehn in die Welt hinaus,
Hinaus in die weite Welt,
Wenn's nur so grün, so grün nicht wär
Da draußen in Wald und Feld.

Ich möchte die grünen Blätter all
Pflücken von jedem Zweig,
Ich möchte die grünen Gräser all
Weinen ganz totenbleich.

Ach Grün, du böse Farbe du,
Was siehst mich immer an,
So stolz, so keck, so schadenfroh,
Mich armen, armen weißen Mann?

Ich möchte liegen vor ihrer Tür
In Sturm und Regen und Schnee,
Und singen ganz leise bei Tag und Nacht
Das eine Wörtchen Ade.

Horch, wenn im Wald ein Jagdhorn schallt,
Da klingt ihr Fensterlein,
Und schaut sie auch nach mir nicht aus,
Darf ich doch schauen hinein.

Sitten hilpeään metsästyksen,
Sitten läpi lehtojen ja metsikköjen,
Minun kultani niin pitää metsästyksestä.
Se saalis, jota metsästä, on kuolema,
Se lehto, sitä kutsun rakkaudenhädäksi,
Minun kultani niin pitää metsästyksestä.

Kaivakaa minulle hauta nurmelle,
Peittääkää minut vihreällä ruoholla,
Minun kultani niin pitää vihreästä.
Ei pientä mustaa ristiä, ei kirjavia kukkasia,
Vihreää, kaikki vihreää yltymäri,
Minun kultani niin pitää vihreästä.

17. Hirveä väri

Haluaisin suunnata ulos maailmaan,
Ulos avaraan maailmaan,
Vain jos ei niin vihreää, niin vihreää olisi
Siellä ulkona metsässä ja pellolla.

Minä haluaisin kaikki vihreät lehdet
Kiskoa jokaisesta oksasta,
Minä haluaisin kaikki vihreät ruohot
Itkeä kokonaan kalmanvalkoisiksi.

Ah vihreä, sinä hirveä väri sinä,
Miksi aina katsot minua,
Niin ylpeänä, niin pontevana, niin vahingoniloisena,
Minua kurjaa, kurjaa valkoista miestä?

Minä haluaisin maata hänen ovensa edessä
Myrskyssä ja sateessa ja lumessa,
Ja laulaa aivan hiljaa päivin ja öin
Sen yhden sanasen hyvästi.

Kuule, kun metsässä jahtitorvi kaukuu,
Silloin helisee hänen ikkunaisensa,
Ja vaikka hän ei katsokaan minuun,
Voin silti katsoa sisään.

O binde von der Stirn dir ab
Das grüne, grüne Band,
Ade, ade! und reiche mir
Zum Abschied deine Hand.

18. Trockne Blumen

Ihr Blümlein alle,
Die sie mir gab,
Euch soll man legen
Mit mir ins Grab.

Wie seht ihr alle
Mich an so weh,
Als ob ihr wüsstet,
Wie mir gescheh?

Ihr Blümlein alle,
Wie welk, wie blass?
Ihr Blümlein alle,
Wovon so nass?

Ach Tränen machen
Nicht maiengrün,
Machen tote Liebe
Nicht wieder blühn,

Und Lenz wird kommen,
Und Winter wird gehn,
Und Blümlein werden
Im Grase stehn,

Und Blümlein liegen
In meinem Grab,
Die Blümlein alle,
Die sie mir gab!

Und wenn sie wandelt
Am Hügel vorbei
Und denkt im Herzen:
Der meint' es treu!

Oi ota pois otsaltasi
Tuo vihreä, vihreä nauha,
Hyvästi, hyvästi! ja kohota minulle
Jäähyväisiksi kätesi.

18. Kuhtuneet kukat

Te kaikki kukkaset,
Jotka hän minulle antoi,
Teidät tulee laittaa
Hautaan kanssani.

Kuinka katsottekaan kaikki
Minuun niin kiviissanne,
Kuin tietäisitte,
Mitä minulle tulee tapahtumaan?

Te kukkaset kaikki,
Kuinka kuhtuneita, kuinka vaaleita?
Te kukkaset kaikki,
Mistä niin märkiä?

Ah kyöneleet tee
Eivät toukovihreää,
Tee kuollutta rakkautta
Eivät uudelleen kukkivaksi,

Ja kevät tulee tulemaan,
Ja talvi tulee menemään,
Ja kukkaset tulevat
Ruoholla olemaan,

Ja kukkaset makaavat
Minun haudassani,
Ne kukkaset kaikki,
Jotka hän minulle antoi!

Ja kun hän käyskentelee
Kukkulan ohitse
Ja ajattelee sydämessään:
Hän tarkoitti sitä tosissaan!

Dann Blümlein alle,
Heraus, heraus,
Der Mai ist kommen,
Der Winter ist aus.

19. Der Müller und der Bach

Der Müller

Wo ein treues Herze
In Liebe vergeht,
Da welken die Lilien
Auf jedem Beet.

Da muss in die Wolken
Der Vollmond gehn,
Damit seine Tränen
Die Menschen nicht sehn.

Da halten die Englein
Die Augen sich zu
Und schluchzen und singen
Die Seele zu Ruh.

Der Bach

Und wenn sich die Liebe
Dem Schmerz entringt,
Ein Sternlein, ein neues,
Am Himmel erblinkt.

Da springen drei Rosen,
Halb rot und halb weiß,
Die welken nicht wieder,
Aus Dornenreis.

Und die Engelein schneiden
Die Flügel sich ab
Und gehn alle Morgen
Zur Erde herab.

Der Müller

Ach, Bächlein, liebes Bächlein,
Du meinst es so gut,
Ach, Bächlein, aber weißt du,
Wie Liebe tut?

Sitten kukkaset kaikki,
Ylös, ylös,
Kevät on tullut,
Talvi on ohi.

19. Mylläri ja puro

Mylläri

Missä uskollinen sydän
Rakkaudessa menehtyy,
Siellä lakaistuvat liljat
Jokaissessa kukkapenkissä.

Siellä täytyy pilveen
Täysikuun mennä,
Jotta sen kyyneliä
Ihmiset eivät näkisi.

Siellä pitävät pienoiset enkelit
Silmänsä suljettuina
Ja nyyhkyttävät ja laulavat
Sen sielun uneen.

Puro

Ja kun rakkaus
Tuskasta pakenee,
Tähtönen, uusi sellainen,
Taivaalla vilkahtaa.

Silloin nousee kolme ruusua,
Puoliaksi punaista ja puoliaksi valkoista,
Jotka eivät toistamiseen kuihdu,
Piikkioksasta,

Ja pienoiset enkelit katkaisevat
Itselfään siivet
Ja menevät joka aamu
Alas maan päälle.

Mylläri

Ah, puronen, rakas puronen,
Sinä tarkoitat niin hyvää,
Ah, puronen, mutta tiedätkö sinä,
Mitä rakkaus tekee?

Ach, unten, da unten,
Die kühle Ruh,
Ach, Bächlein, liebes Bächlein,
So singe nur zu.

20. Des Baches Wiegenlied

Gute Ruh, gute Ruh,
Tu die Augen zu!
Wandrer, du müder, du bist zu Haus.
Die Treu ist hier,
Sollst liegen bei mir,
Bis das Meer will trinken die Bächlein aus.

Will betten dich kühl
Auf weichem Pfühl,
In dem blauen kristallinen Kämmerlein.
Heran, heran,
Was wiegen kann,
Woget und wieget den Knaben mir ein.

Wenn ein Jagdhorn schallt
Aus dem grünen Wald,
Will ich sausen und brausen wohl um dich her.
Blickt nicht hinein,
Blaue Blümelein,
Ihr macht meinem Schläfer die Träume so schwer.

Hinweg, hinweg
Von dem Mühlensteg,
Böses Mägdelein, dass ihn dein Schatten nicht weckt.
Wirf mir herein
Dein Tüchlein fein,
Dass ich die Augen ihm halte bedeckt.

Gute Nacht, gute Nacht,
Bis Alles wacht.
Schlaf aus deine Freude, schlaf aus dein Leid.
Der Vollmond steigt,
Der Nebel weicht,
Und der Himmel da droben, wie ist er so weit.

Wilhelm Müller (1821)

Ah, alhaalla, tuolla alhaalla,
Kylmä rauha,
Ah, puronen, rakas puronen,
Niin laula vain edelleen.

20. Puron kehtolaulu

Hyvää lepoa, hyvää lepoa,
Laita silmät kiinni!
Vaeltaja, sinä väsynyt, sinä olet kotona.
Uskollisuus on täällä,
Sinun tulee maata luonani,
Kunnes juoda pois meri purosen haluaa.

Haluan nukuttaa sinut kylmään
Pehmeälle tyynylle,
Siniseen kristalliseen kammariseen.
Tänne, tänne,
Joka tuudittaa osaa,
Heiluta ja keinuta tämä poika minulle uneen.

Kun jahtitorvi kaikuu
Vihreästä metsästä,
Tahdon hyvin humista ja murista ympärilläsi täällä.
Älkää katsoko sinne,
Siniset kukkasat,
Te teette nukkujani unista niin raskaita.

Pois, pois,
Myllyn sillalalta,
Paha tyttönen, jotta sinun varjosi ei häntä herätä.
Heitä minulle tänne
Sinun hieno liinasesi,
Jotta voin hänen silmänsä pitää peitettyinä.

Hyvää yötä, hyvää yötä,
Kunnes kaikki herää.
Nuku pois sinun ilosi, nuku pois sinun surusi.
Täysikuu nousee,
Usva väistyy,
Ja tuo taivas tuolla ylhäällä, kuinka se onkaan niin avara.

Suomennos Erik Rousi

Dieses Album ist einer Österreicherin gewidmet, von der wir sehr viel lernen durften.

Recorded at Nya Paviljongen, Kauniainen, Finland on 1 - 4 of April 2021
Engineered and edited by Markku Veijonsuo, Varistoteles Studios
Produced by Marjut Hannula
Executive Producer Erkki Nisonen

Piano Technician Matti Kyllönen
Language Coach Stephan Rehm

Cover art Entirely Personal Matter (Hooker's Green Lake Deep) by Anna Tuori
Photograph of the cover art Jussi Tiainen
Photographs in the booklet Matti Kyllönen
Jewel case photograph private album

Graphic design & layout Frans Rinne
Texts in the booklet Erik Rousi & Justas Stasevskij
German translations Pauli Jämsä & Konstanze Kaas
English translations Rhys Jenkins & Nicholas Pulkkinen
Finnish translation of the song texts Erik Rousi

Special thanks to Galerie Anava, Wilhelmiina Griep, Veli-Matti Jutila, Aljosha Lennart, Johanna Rousi, Christoph Seidl and Anna Tuori

This recording has been generously supported by The Niilo Helander Foundation

NIILON HELANDERIN
SÄÄTIÖ

The translations of the poems can be found by scanning the QR-code below

Franz Schubert (1797 – 1828)

Die schöne Müllerin

op.25, D 795 (1823 – 1824)

Ein Liederzyklus nach Gedichten von **Wilhelm Müller** (1794 – 1827)

- I. Das Wandern 2:36
- 2. Wohin? 2:00
- 3. Halt! 1:22
- 4. Danksagung an den Bach 2:32
- 5. Am Feierabend 2:32
- 6. Der Neugierige 4:15
- 7. Ungeduld 2:26
- 8. Morgengruß 4:34
- 9. Des Müllers Blumen 3:26
- 10. Tränenregen 3:57
- II. Mein! 2:15
- 12. Pause 4:28
- 13. Mit dem grünen Lautenbände 1:59
- 14. Der Jäger 1:06
- 15. Eifersucht und Stolz 1:33
- 16. Die liebe Farbe 5:26
- 17. Die böse Farbe 1:58
- 18. Trockne Blumen 4:16
- 19. Der Müller und der Bach 4:15
- 20. Des Baches Wiegenlied 6:51

Total 63:50